

[Poul H. Møller]

ne virksomhed, Schela Plast, en lille moderne virksomhed, som på 10 år har oparbejdet en ganske god produktion, også til eksport, en moderne virksomhed, hvor en arbejdsgiver er gået godt i spand med sine arbejdstagere. Man har kunnet finde ud af det i fred og ro og fordragelighed, men er nu blevet truet, og ved en hård blokade er en del af medarbejderne, som var medlemmer af Kristelig Fagforening, blevet tvunget til at udmelde sig af denne og indmelde sig i SiD under tvang fra det lokale SiD. Den uro, som er skabt dér og på mange andre arbejdspladser, skyldes de lokale LO-fagforbund og ikke de enkelte virksomheder, så det med roen må tages med et vist forbehold.

Jeg må erkende, at vi vil ikke – det vil jeg straks sige her – med dette forslag sige, at vi ikke anerkender den store betydning, LO og fagforbundene har haft for danske arbejdere gennem tiderne. Det anerkender vi fuldt ud, men vi vil bestemt underkende det monopol, som man mener inden for LO at have på indgåelse af overenskomster mellem arbejdsgivere og arbejdstagere.

De socialistiske partier plejer heroppefra at tale meget skarpt mod det, der hedder monopoler, men her er altså et monopol, som man gennem en årrække har tilegnet sig, og man tåler ikke tilstedeværelsen af andre fagforbund, som ønsker den frihed, som vi mener skulle være sikret os gennem bestemmelserne i grundloven. Derfor har vi også henvist til disse bestemmelser, som vi synes er ganske klare, og som vi finder er blevet krænket på den måde, fagforbundene har ført deres kamp på mod virksomheder, som ikke beskæftigede medlemmer af netop det specielle fagforbund, som man som sagt mente at alle skulle tilhøre.

Der blev i en tidligere ordførertale vedrørende det forrige forslag nævnt noget om ILO-konventionen af 1948, og den vil jeg da også godt tillade mig at citere lidt fra. Vedrørende foreningsfrihed og retten til at organisere sig siger den noget om, at de hjemlede rettigheder skal respektere den nationale lovgivning, og her i landet har vi som sagt en grundlov, der i § 78, stk. 1, siger, at borgerne har ret til at danne foreninger i ethvert lovligt øjemed. Det er det, vi i daglig tale kalder for organisationsfrihed. Og i stk. 2 hedder det bl.a., at foreninger, der virker ved og søger at nå deres mål ved vold, anstiftelse af

vold eller lignende strafbar påvirkning af anderledestænkende, bliver at opløse ved dom. § 74 siger, at alle indskrænkninger i den frie og lige adgang til erhverv, som ikke er begrundet i det almene vel, skal hæves ved lov. Her tales om den fri og lige adgang til erhverv, og det er den fri og lige adgang, man anfægter netop ved disse eksklusivaftaler.

Jeg ved godt, at det er svært, når man er kommet ind i en vanetænkning, og det er jo mange socialistiske fagforeningsbosser herhjemme; så kan de ikke forstå, at der findes en kreds af mennesker her i landet, der har en anden mening og ønsker en anden fagforeningspolitik end den, der praktiseres inden for LO. Man kan f.eks. komme ud for – ifølge pressen i hvert fald – at en lokal SiD-formand udtaler, at han da er revnende ligeglad med, om en sådan virksomhed med 40 arbejdspladser bliver blokeret og nedlagt, for man kan jo bare gå over på den anden side af gaden og lave en tilsvarende, vel at mærke med LO-medlemmer. Det er udtryk for en på forhånd meget fjendtlig indstilling over for alle arbejdsgivere som værende profitjægere, som udnytter arbejderne og giver dem en sulteløn – alle disse floskler, som vi har hørt gennem så mange år. Men det er jo helt tåbeligt. Hvis det, at man vil beskytte arbejderne mod udnyttelse af den grove karakter, som jeg lige har nævnt her, er sigtet med at hindre Kristeligt Fagforbunds medlemmer i at blive stående i deres fagforbund, er det jo passé for længst. Vi ved jo godt, at i dag er der ingen, der finder sig i at gå for en sulteløn. I dag, hvor man endda måske kan leve bedre på dagpenge, end man kan på en lavløn, er der ingen større fare for, at nogen vil gå for en sulteløn. Nej, der er tale om et ønske om, at der ikke føres en fagforeningspolitik, som bl.a. dikterer én at støtte både det ene og det andet, og som har denne fjendtlige indstilling til en arbejdsgiver. Vi har set en hel række eksempler på virksomheder, hvor man på meget fornuftig vis harmonisk har kunnet snakke sig til rette om tingene og træffe aftaler, og det var bl.a. tilfældet med denne virksomhed, Schela Plast, hvor arbejdsgiveren havde truffet en meget fornuftig aftale med sine medarbejdere. Men det tålte man altså ikke fra SiDs side, for det skulle sandelig være en aftale, som var efter deres hoved, og den ro og harmoni, som man hav-